

ת"פ 11798/11/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ש.מ. - נוכח, הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

16 אוקטובר 2017

ת"פ 11798-11-16 מדינת ישראל נ' מ'
בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עוה"ד לירן פרג' - נוכחת
נגד
ש.מ. - נוכח - הנאשם
ע"י ב"כ עוה"ד ז'אנה זייצב ועוה"ד חופית דלל - נוכחות

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 04.11.2016 בשעות הערב, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין רעייתו (להלן: "**המתלוננת**") על רקע שימוש של הראשון בסמים מסוכנים. למחרת, ניסה הנאשם לחבק את המתלוננת ולאחר שזו הודיעה כי אינה מעוניינת בכך, הוא הכה אותה בצווארה והעיף את המשקפיים שהיו על פניה. בהמשך, כשהמתלוננת הכינה את חפציה כדי לצאת מהבית, הנאשם נשך אותה ביד שמאל וגרם לה לחבלה בדמות סימן נשיכה. עוד ובסמוך, הנאשם הכה את המתלוננת במכת אגרוף בגבה.
- הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, והורשע על יסוד הודאתו זו בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**תקיפה סתם של בן זוג (2 עבירות)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
2. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה בתיק זה היא למאסר בפועל.
3. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים, חיוביים בעיקרם, כאשר בסופו של יום המליץ שירות המבחן להשית עליו ענישה בדמות צו מבחן וצו של"צ. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך. כאן גם אציין, כי אחד מהתסקירים שהוגשו נושא אמנם את הכותרת "תסקיר ביניים", אך מפורטים בו נתונים שרלוונטיים לשאלת הענישה, וממילא גם התסקירים שהוגשו לאחר מכן, מתייחסים לאמור ב"תסקיר ביניים" זה.
4. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 02.10.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, עמדה על חומרתם ועל הערכים המוגנים שנפגעו, הפנתה לפסיקה שונה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל- 48 חודשי מאסר. בהמשך, לנוכח עברו הפלילי (ת/2) ומשנטען כי טרם השלים את ההליך הטיפולי, עתרה התובעת להשית על הנאשם עונש מאסר ברף הבינוני של המתחם הנטען, לצד מאסר מותנה, קנס והתחייבות.
6. בשלב הראיות לעונש העידה המתלוננת מטעם ההגנה. הלה מסרה כי ההליך הטיפולי היטיב עם הנאשם וכי היא מעוניינת ליתן לו הזדמנות נוספת ולשקם את היחסים עימו. כן לדבריה, גם היא לא טמנה ידה בצלחת ותרמה להתפרצויות של הנאשם, וכיום היא עצמה משתתפת בטיפול.
7. בהמשך, וטענה כי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. לאור אלה, עתרה ההגנה לבכר את שיקולי השיקום המתקיימים במקרה הנדון ולאמץ את המלצתו של שירות המבחן.
8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", סיפר אודות היתרמותו מהטיפול שעבר ומסר כי הוא מעוניין להמשיך בו. כמו כן, הלה הצטער על מעשיו והבטיח כי הם לא יישנו עוד.

דין והכרעה

9. מאחר שאין חולק על כך שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
11. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. עבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, ולא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה על גילויין של עבירות אלו ועל העמדתם של העבריינים לדין. לאור אלה, לא בכדי רואה המחוקק בחומרה יתרה את העבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי, ותעיד על כך העובדה שהוא מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעות כלפי בנות זוג (ראו והשוו: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).

12. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח ריבוי מעשי התקיפה ואופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני.

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הופעלה כלפי המתלוננת, עת הנאשם הכה בצווארה, נשך את ידה והפליא אגרוף בגבה. לדידי, אלימות כגון זו מצויה במדרג חומרה שאיננו נמוך. בנוסף, נתתי דעתי לעובדה כי החבלה שנגרמה למתלוננת, הגם אם אין להקל בה ראש, מצויה במדרג חומרה נמוך. אם כי, לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה כרוך במעשיו של הנאשם, ובפרט הדברים אמורים בהתייחס למכה בצוואר של המתלוננת, שעלולה הייתה לגרום לה נזק חמור מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

עוד יש לתת את הדעת לכך שברקע למעשים עמד ויכוח שהתגלע בין המתלוננת לנאשם שנסוב סביב שימושו של האחרון בסמים, כאשר נדמה כי המתלוננת ביקשה להיטיב עם הנאשם, ואילו זה גמל לה על כך באלימות פיזית. הסיבה הישירה שהביאה את הנאשם להכות את המתלוננת היא סירובה לכך שהוא יחבק אותה וכוונתה לעזוב את הבית. בכך למעשה, הראה הנאשם כי אינו מוכן לקבל את סירובה של המתלוננת או את רצונה להתרחק הימנו וגילה עמדה רכושנית כלפיה.

בנוסף, אציין כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה קשה של התנהגות בריונית, פרועה ושלוחת רסן של הנאשם, אשר ממאן להירגע ושב ומכה את המתלוננת בשלוש הזדמנויות שונות. לצד אלה ולקולא, בית המשפט שוקל את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, כאשר נדמה כי אלו בוצעו בצורה ספונטאנית ובשעת כעס.

14. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל מושתים על נאשמים שהורשעו בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג **עונשים הנעים בין מאסר מותנה לצד צו של"צ לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה מושפעים מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובייחוד מאופייה של האלימות שהופעלה והחבלות שנגרמו כתוצאה הימנה. בדומה, גם העונשים שנגזרים משתנים בהתאם לנסיבותיו האישיות של כל נאשם, ומושפעים רבות מפרמטרים כגון הרשעות קודמות, הליכי טיפול ושיקום, קבלת אחריות והכאה על חטא, ועוד. כדוגמא למדיניות הענישה שלעיל, ראו: רע"פ 5860/15 **פלונת נ' מדינת ישראל**, (07.09.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 16530-04-16 **וחטרוב נ' מדינת ישראל**, (29.05.2016); ת"פ (שלום בית שמש) 29585-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (13.07.2016); ת"פ (שלום אילת) 46656-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (11.07.2016); ת"פ (שלום רמלה) 27840-07-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (29.11.2015); ות"פ (שלום כפר סבא) 16279-01-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (16.06.2016). ויוער, בפסיקה שאזכרה לעיל דובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירה אחת בלבד של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, בעוד שהנאשם שבפניי, בנוסף לעבירה זו, הורשע גם בשתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג.

כאן גם יצוין, כי עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות לפסיקה מטעמה), אולם העיון כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. בפרט ייאמר, כי בת"פ 30702-02-12 נקבע מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר מותנה, ואילו בת"פ 26826-06-14 דובר במסכת אלימות חמורה מזו שבענייננו (שימת לב המאשימה לכך שעל פסק דין זה הוגש ערעור שנדחה (עפ"ג 57820-01-15)). כך או כך, ברי כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלונת נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). כל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו, ולעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)).

15. כללם של דברים, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לעובדה שהנאשם תקף את המתלוננת בשלוש הזדמנויות ולנוכח אופי האלימות שהופעלה, הריני קובעת כי **מתחם העונש במקרה הנדון ינוע בין 4 חודשי מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 16 חודשי מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

16. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט ישקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שלוש הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות של סחר בסמים, דרישה באיומים של רכוש, איומים, גניבה, הפרת הוראה חוקית ופגיעה בבנייני ציבור או במצבות. בגין אלו, הנאשם הספיק זה מכבר לרצות שני מאסרים מאחורי סורג ובריח, לתקופות של 9 ו- 24 חודשים. לדידי, יש בהרשעות קודמות אלה כדי ללמד אודות דפוסי העברייניים, ועל כך שבענישה שהושתה עליו עד כה, לא היה כדי להרתיעו מלשוב ולעבור על החוק.

מנגד ולקולא, הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם למשפחתו של הנאשם, ככל שיושת עליו עונש מאסר בפועל, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה אב לילד כבן שנה ולכך שצפוי להיוולד לו ילד נוסף בפרק הזמן הקרוב. כן נתתי דעתי לכך שהנאשם שהה בתיק זה במשך כמה ימים במעצר מאחורי סורג ובריח ובהמשך שוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם מצאתי כי ניתן במקרה הנדון לשקול נסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

עוד ולקולא, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בבית המשפט. כמו כן, הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והתחרט עליהם. בנוסף לאלה, שקלתי את עמדתה של המתלוננת, אשר מבקשת לשקם את יחסיה עם הנאשם ומתעתדת לשוב ולהתגורר עימו תחת קורת גג אחת. ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)). בהזדמנות זו אף יצוין, כי שקלתי גם את המלצתו העונשית של שירות המבחן, אולם מיותר לציין כי עסקינן בהמלצה בלבד שבית המשפט אינו מחויב לה. ככלל, שירות המבחן מביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו (ראו והשוו, למשל, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015)).

לבסוף, אף מצאתי כי מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום - שכידוע אף מקבלים משנה חשיבות מקום בו עסקינן בעבירות של אלימות במשפחה, ולא כל שכן כאשר הנאשם צפוי לשוב להתגורר עם המתלוננת - אשר יש בהם כדי להצדיק הקלה בעונשו. כפי שתואר בתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב במסגרת הליך המעצר במרכז הטיפול "דיאלוג מחודש", וזאת למשך כחמישה חודשים. על אף הקשיים שחווה שם בהתחלה, הנאשם הצליח לבסוף להיחשף ולשתף מעצמו במסגרת השיחות הפרטניות, תוך שגורמי הטיפול התרשמו כי ניכרת אצלו התחלה של קבלת אחריות ושליטה בחלקים הבעייתיים שלו. כך גם, הצוות הטיפולי התרשם כי הנאשם התקדם רבות מנקודת הפתיחה שלו, הן

בגיוס המאמצים שלו להתחייב להליך הטיפול והן מבחינת המודעות העצמית באשר לדפוסיו האלימיים. גם שירות המבחן התרשם שהנאשם עורך מאמצים מדי יום להתמסר לטיפול ולשתף מעולמו הפנימי, והערך שהמסוכנות הנשקפת הימנו צומצמה. זאת ועוד, להליך שיקומו של הנאשם בכלל ולהליך שיקום חיי המשפחה בפרט, אף נרתמה המתלוננת עצמה, אשר החלה בד בבד להשתתף בטיפול פרטני, ומביעה מוטיבציה להשתלב בהמשך עם הנאשם בטיפול זוגי.

אכן, הליך שיקומו של הנאשם טרם הושלם, ולא נעלמה מעיני הערכתם של גורמי הטיפול לפיה הטיפול שעבר הנאשם במסגרת "דיאלוג מחודש" הינו צעד ראשוני בלבד. ועדיין, לא ניתן להתעלם מכברת הדרך שעבר הנאשם עד כה ומהמוטיבציה שאותה הוא מביע להמשיך ולהעמיק את הטיפול בו, כאשר נדמה כי לא בכדי התרשם הצוות הטיפולי שאצל הנאשם קיים פוטנציאל שיקומי. כידוע, הליכים שיקומיים-טיפוליים עשויים לארוך זמן רב, ולא ניתן לדרוש מהנאשם שההליך הפלילי בעניינו ידחה עוד ועוד עד להשלמתם באופן מוחלט. בהינתן אלה, אף לא נהיר לבית המשפט כיצד המאשימה טוענת כי "בשלב הזה התסקיר הוא שלילי ואינו מראה על משהו חיובי שאנחנו יכולים להיאחז בו" (עמ' 18, שורות 7-8), ונדמה כי טוב אילו טענה זו לא הייתה נשמעת.

בשים לב לכל האמור, ועל אף שהנאשם עודנו מצוי בתחילת דרכו הטיפולית, מצאתי כי למצער קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם באופן מלא בעתיד, ועל כן, בהתאם להוראת סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, אסטה במידת מה לקולא ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל.

לצד האמור וכפי שכבר צוין לעיל, בית המשפט יעניק במקרה הנדון משקל ניכר לשיקול השיקום ואף יהיה בו כדי להביא לסטייה מסוימת ממתחם העונש ההולם. אולם, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ולעוצמתו של השיקום, מצד שני, הרי שהסטייה לקולא מהמתחם תהיה מתונה בלבד, ולא תגיע לכדי הימנעות מהשתת רכיב של מאסר בפועל (ולו בריצוי בעבודות שירות). והרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

17. כאן גם אציין, כי הגם שלפי הכלל הנוהג בפסיקה יש לנכות את ימי המעצר מעונש המאסר שנגזר, עדיין אין לנאשם זכות קנויה שבית המשפט יעשה כן, ובוודאי שהדברים נכונים מקום בו נגזר עונש לריצוי בעבודות שירות, שאז ניכוי ימי המעצר איננו צעד טריוויאלי (ראו, למשל: רע"פ 7584/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (02.12.2014)). ועדיין, לדידי בנסיבות המיוחדות של התיק הנדון, ולנוכח כל שפורט לעיל, יהיה זה צודק וראוי לנכות מעונש המאסר שייגזר על הנאשם את התקופה שבה היה נתון במעצר מאחורי סורג ובריח.

18. בשולי הדברים, ייאמר כי בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בהליך החיובי שאותו הוא עובר. יחד עם זאת, עליו להישמר מכל משמר שמא ירים ידו בשנית על המתלוננת (או על כל אדם אחר), שכן בהחלט ייתכן כי להבא בית המשפט לא ילך לקראתו, אלא יבקש למצות עימו את הדין. לצד המאסר המותנה שיושת עליו, מן הראוי כי גם ידיעה זו תרחף כל העת כחרב מעל ראשו.

עוד יצוין, כי בשים לב לנכונותם וכוונתם של בני הזוג להמשיך ולהתגורר תחת קורת גג אחת ולשקם את יחסיהם, לא מצאתי טעם להשית על הנאשם פיצוי. חלף כך אשית עליו רכיב של קנס, ולצורך קביעת גובהו אתחשב, בין היתר, בפגיעה הכלכלית שצפויה להיגרם לו בעקבות עונש המאסר שיושת עליו.

19. עוד אציין בטרם סיום, כי המאשימה בתיק זה עתרה לקבוע מתחם הנע בין 12 ל- 48 חודשי מאסר, וביקשה להשית על הנאשם מאסר ברף הבינוני - קרי, 30 חודשי מאסר. למיטב זכרוני, עתירה כה מחמירה בתיקים מסוג זה טרם נשמעה מצדה של המאשימה, ולא נהיר לבית המשפט מדוע דווקא בתיק הנדון ביקשה המאשימה להשית ענישה כה

מחמירה, ושלא לומר תקדימית, כגון זו.

20. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשים מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות, שהתקבלה ביום 02.10.2017, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 16.11.2017 או בכל מועד אחר אשר יודיע לו הממונה.

העבודות תבוצענה במועצה הדתית נתיבות, ברחוב חפץ חיים 404 בנתיבות, וזאת בימים א' עד ה' בין השעות 08:00 ל-16:30.

על הנאשם להתייבץ לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

מתירה לממונה לערוך לנאשם בדיקות שתן לגילוי שרידי סם.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

החלטה

על מנת לאפשר לבאת כח הנאשם להגיש ערעור על גזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט באת כח הנאשם שלא לערער על גזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ המאשימה ולביהמ"ש.

מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הנאשם.

**ניתנה והודעה היום כ"ו תשרי תשע"ח, 16/10/2017
במעמד הנוכחים.**

**ד"ר נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**